

DEGETICA

revestită de Loredana Ștefan

Ilustrații: George Zgură

citim și colorăm

Cărțile copilăriei

 editura
Eduard

A FOST ODATĂ O FEMEIE, CARE NU PUTEA SĂ AIBĂ COPII, DEȘI ÎȘI DOREA TARE, TARE MULT. ÎNTR-O ZI, A AJUNS LA O ZÂNĂ ȘI A RUGAT-O:

- DORESC DIN TOATĂ INIMA UN COPIL. TU MĂ POȚI AJUTA?
- CU SIGURANȚĂ! I-A RĂSPUNS ZÂNA CEA BUNĂ. UITE AICI O SĂMÂNȚĂ DE ORZ. PUNE-O LA ÎNCOLȚIT ÎNTR-UN GHIVECI!

AJUNSĂ ACASĂ, FĂCU AȘA CUM O SFĂTUISE ZÂNA ȘI, PE DATĂ, CRESCU O FLOARE CE SEMĂNA CU O LALEA, CU PETALELE STRÂNSE ÎNCĂ ÎN BOBOC. „CE MAI FLOARE!“ – ÎȘI SPUSE FEMEIA; ȘI PE CÂND SĂRUTA PETALELE, BOBOCUL SE DESCHISE. PRINTRE STAMINELE VERZI CATIFELATE, ERA AȘEZATĂ DELICAT O GRAȚIOASĂ DOMNIȘORICĂ.

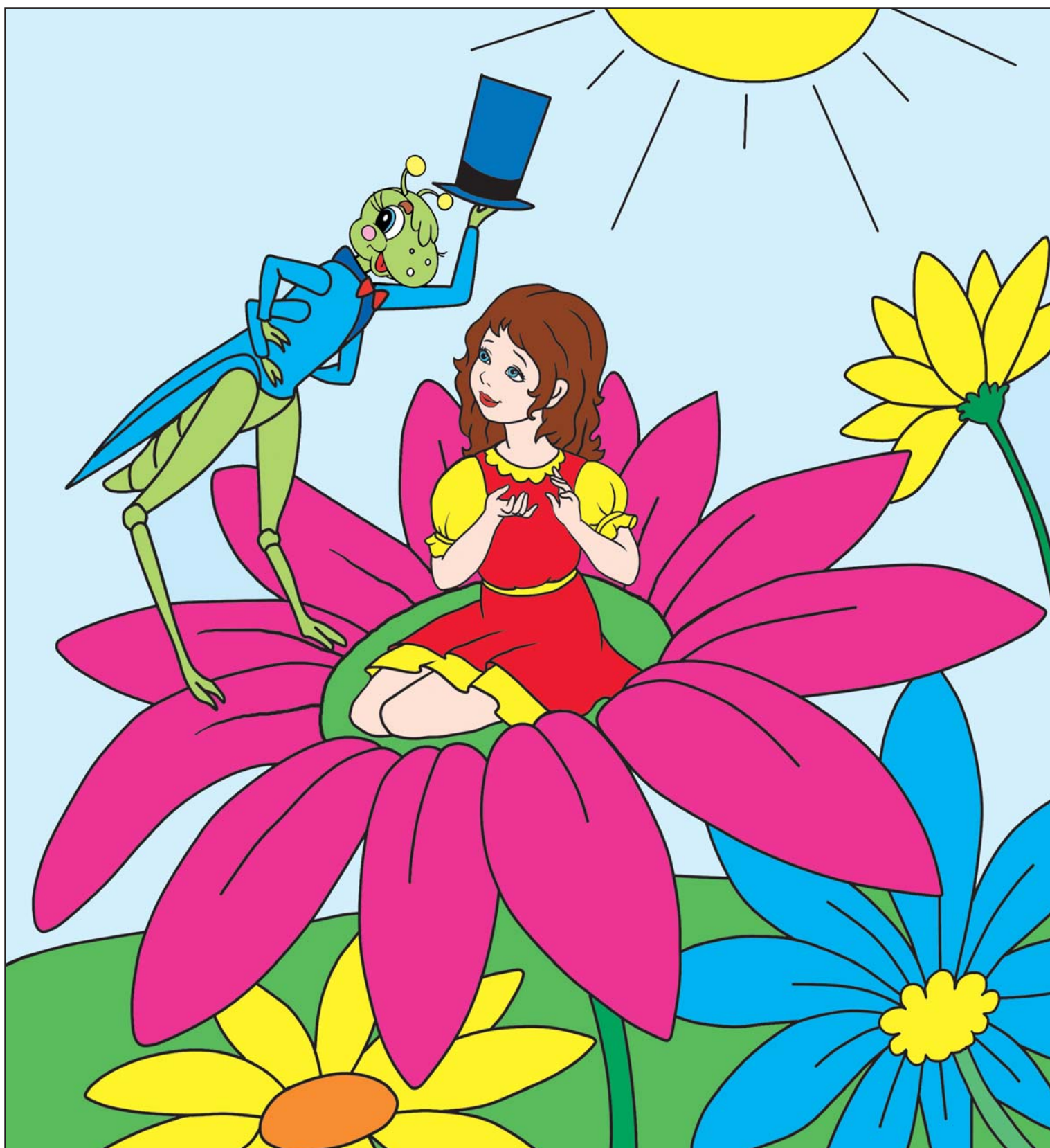
ÎNALTĂ CÂT ABIA UN DEGET, I-A PUS NUMELE „DEGEȚICA“. AVEA DREPT LEAGĂN O COAJĂ DE NUCĂ, LUSTRUITĂ FRUMOS, IAR NOAPTEA SE ODIHNEA ÎNTR-UN PĂTUȚ DIN PETALE.

ÎNTR-O NOAPTE CĂLDUROASĂ DE VARĂ, O BROASCĂ MARE, URÂTĂ ȘI UDĂ, SE STRECURĂ PRINTR-O FERESTRĂ ȘI O FURĂ PE FETIȚĂ SĂ O FACĂ NEVASTĂ PENTRU FIUL EI. BROASCA

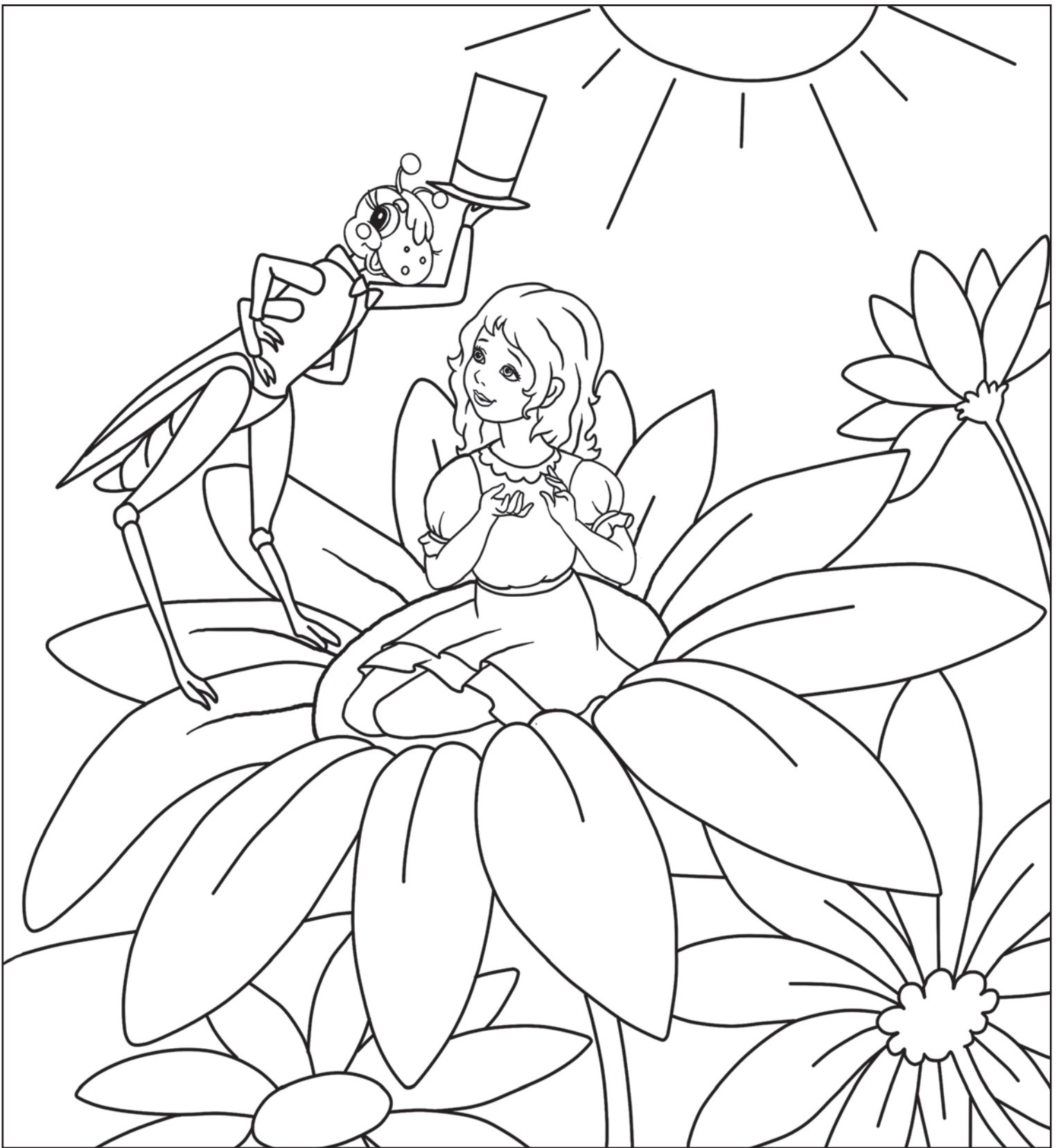

DIN POVESTEA NOASTRĂ LOCUIA ÎMPREUNĂ CU FIUL SĂU, PE MALUL MLĂȘTINOS AL UNUI RÂU MARE, MARE. BROSCOIUL ERA CHIAR MAI URÂT DECÂT MAICĂ-SA ȘI, CÂND O VĂZU PE DOMNIȘOARA DRĂGUȚĂ, NU PUTU DECÂT SĂ ORĂCĂIE DE MULȚUMIRE.

DEGEȚICA NU PUTEA SUFERI GÂNDUL SĂ LOCUIASCĂ

ALĂTURI DE BROASCA CEA URĂTĂ ȘI FIUL EI, CA SOȚ. ȘI, PENTRU CĂ PEȘTILOR LE PĂREA RĂU PENTRU FIINȚA CEA DRĂGĂLAȘĂ, S-AU ADUNAT S-O AJUTE; ȘI AU ROS TULPINA FRUNZEI DE NUFĂR, LĂSÂND-O SĂ PLUTEASCĂ PE RÂU, PÂNĂ CÂND UN CĂRĂBUȘ CARE, VĂZÂND-O CÂT DE FRUMOASĂ ERA, O RIDICĂ ÎN PICIORUȘELE SALE CA NIȘTE CLEȘTIȘORI ȘI ZBURĂ

CU EA PE O FLOARE FRUMOASĂ. ÎNSĂ CUM FATA NU ERA PE PLACUL SEMENILOR SĂI, CĂRĂBUȘUL O LĂSĂ LIBERĂ SĂ PLECE UNDE DOREȘTE.

TOATĂ VARA ȘI PÂNĂ SPRE IARNĂ, DEGEȚICA STRĂBĂTU SINGURICĂ O PĂDURE DEASĂ PÂNĂ AJUNSE LA UN LAN DE PORUMB. MIRIȘTEA ERA ACUM ÎNGHEȚATĂ BOCNĂ IAR FETEI